

Doc. MgA. Karel Smyczek

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Profesní životopis

FAMU – Katedra hrané režie 1970 – 75 (abs. film Kapři pro wehrmacht).

Celovečerní filmy:

Housata (1979)

Jen si tak trochu písknout (1980)

Jako zajíci (1981)

Sněženky a machři (1982)

Krajina s nábytkem (1986)

Proč? (1987)

Sedm hladových (1988)

Nemocný bílý slon (1989)

Pražákům, těm je hej (1990)

Lotrando a Zubejda (1996)

Seriály:

Třetí patro

Sechs richtige (ARD)

Draculův švagr

Bylo nás pět

To jsem z toho jelen

Příběhy detektivní kanceláře Ostrozrak

Místo nahoře

Dobrá čtvrť 1.2.

Poste restante

Špačkovi v síti času

TV filmy, inscenace:

Šperk, Už mu to začalo, Pánská jízda, Bumerang, Záhada zlatého servisu, Oslovská léta, Závist, Kocourkov, Srdeční slabosti, Romeo, Julie a tma, Poklad pana H, Vše pro firmu, Hexenšus...

Dokumenty:

Loutka, Originální pražský synkopický orchestr, Ota Hofman, Tajemství rodu – Květa Fialová, Moje století – Zdeněk Koníček

GEN a GENUS

Jaromír Jágr, Martina Navrátilová, Tomáš Dvořák, František Vlácil, Pavel Kolář, Karel Lewit, Václav Cílek...

Cyklické dokumenty:

Ráče vstúpiť

Osudy hvězd - Lucie Zedníčková, Martin Vačkář, Bára Srnková, Jiří Strach

ČT Děčko:

Mistr E - 20 dílů

Velmistr E - 20 dílů

Čtení do ouška - Na peci 20 dílů

Strýc knihomol - 20 dílů

Na většině prací jsem se podílel také jako scénárista.

Zahraniční festivaly:

Hueres, Mannheim, Bělehrad, Selb, Londýn, Berlinále, Gion, Vevey, Rio de Janeiro, Torino, Mnichov, Barcelona, Seoul, Cannes (Un certain regard), Montreux...

Roku 1959 jsem poprvé vstoupil na Barrandov, když jsem, především jako malý, hrál (někdy se spíše vyskytoval) v několika desítkách filmů (např. Holubice Fr. Vláčila) a seriálů.

Realizoval jsem hudební pořady v televizi, písničky, klipy, ale i nějakou tu reklamu. Inscenoval jsem také divadelní představení, vesměs na menších scénách (Albatros, Reduta, Na prádle, Divadlo hudby, ve Slaném).

Možná by se ještě slušelo doplnit, že jsem byl s Jaromilem Jirešem zakládajícím členem profesní organizace ARAS, několik let také jejím předsedou.

V roce 1990 mě Jiří Menzel pozval, abych byl pedagogem na FAMU. Nejdříve jsem asistoval J. Jirešovi, posléze jsem byl vedoucím ročníku.

Od založení jsem členem ČFTA, kde jsem prošel různými funkcemi.

V roce 2016 mě kolegové zvolili do Dozorčí rady DILIA, kde jsem dosud.

Byl jsem v celé řadě porot a hodnotících komisí.

Mezi své „tvůrčí počiny“ bych ještě zařadil mé tři děti (spoluautor moje žena Danuška) a šest vnoučat. 😊

V Praze 11.11. 2021

Doc. MgA. Karel Smyczek

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Vážení,

v minulosti mi už bylo členství v této Radě fondu nabídnuto, ale tehdy jsem musel odmítnout, protože jsem si byl dobře vědom ohromné časové náročnosti, kterou tento post vyžaduje a já jsem byl v té době dlouhodobě intenzivně ponořen do natáčení. Nyní je už moje situace jiná.

Pokud jde o můj KONCEPT, tak se domnívám, že pro vás asi nebude nijak objevný. Musím předeslat, že jsem se seznámil s celou řadou textů, návrhů a krátce i dlouhodobých prognóz stran směřování Fondu. Korespondují s mými názory. Všiml jsem si, že nastupující vláda v jednom ze svých prohlášení zmiňuje podporu změny označení Státního fondu kinematografie na audiovizuální. Vzhledem k posunu technologií a nových způsobů komunikace s veřejností, je tento širší pojem asi správnější. Navíc i legislativně odpovídající Zákonu 496/2012 Sb., v němž jsou audiovizuální díla a podpora kinematografie definovány. Ovšem právě audiovizuální je dnes rozkročena do mnoha oblastí, často vysloveně komerčních, a proto bych byl v tomto směru poněkud opatrný. Osobně v souvislosti s upřesněním názvu Fondu nějakou zásadní změnu nepředpokládám a domnívám se, že i nadále se budou nemalé finanční prostředky primárně rozdělovat především na podporu takové tvorby, která má naději na širší umělecké vyznění, a tedy i společenský dopad.

Velice dobře jsem si vědom toho, jak je těžké zodpovědně posuzovat scénáře a rozhodovat o tom, komu pomoci na jeho cestě k divákovi. A jak velkou částkou ho podpořit. Každý tvůrce je přece přesvědčen, že jeho práce si zaslouží být přetavena z literární formy do podoby skutečného filmu. Nehledě na značné úsilí a často i náklady, které už producent do předkládaného projektu vložil. Proto se mi zdá

správné, že je podporován také vývoj látky. Nevím, jestli tomu tak bylo vždycky a v jaké míře. Za svůj život jsem „potěžkal“ mnoho scénářů diametrálně odlišných žánrů, takže si troufám tvrdit, že jistý odhad mám. Ale abych řekl pravdu, jistotu při tom člověk nemá skoro nikdy. Obzvláště u látek, které se osobitým pohledem tvůrce něčím vymykají – ovšem právě takové bych rád podporoval. / Na druhou stranu si dovedu představit, jak bych asi i já špekuloval a poněkud se kroutil nad scénářem Knoflíkářů, kdybych ho měl posuzovat. Ještě k tomu realizovaný tehdy mladým „nerežisérem“ Petrem Zelenkou – a jaký to byl nakonec film! / Jeví se mi také správné, že složení Rady je profesně pestré a názorově jistě různorodé. Právě pro možnost korigování rozličných pohledů. Víte, já jsem sice objel řadu festivalů, byl jsem i v několika mezinárodních porotách (šlo o festivaly filmů pro děti), ale už řadu let jsem spíše takový zápečník, takže mnohé trendy za našimi hranicemi mi poněkud unikají. Proto považuji za příznivé, že se tady na tak podstatných rozhodnutích podílejí také lidé, kteří mají v tomto směru znalejší vhled, než já.

Jak asi víte, vždy jsem měl blízko k dětskému filmu. Také jsem v řadě takových snímků od roku 1959 hrál (např. Holubice Františka Vlácilá). Jako režisér jsem začínal na Barrandově u Oty Hofmana a Marcely Pittermannové – té skupině se tenkrát říkalo: pro děti a mládež. Dnes je ovšem těžké malého diváka zaujmout podobnými látkami a prostředky, jako kdysi. Nejen proto, že děti už mají jiné hrdiny, než byli ti dřívější, ale především se jejich životy často utvářejí v dosti odlišném prostředí. A pro producenta je tak distribuce v kinech velmi riskantní. Jsou ovšem témata, která osloví v každé době, jak můžeme často viděl při reprízách v televizi. Ovšem pozor! Člověk nemůže přivírat oči nad kvalitou scénáře jenom proto, že zaplňuje mezeru „na trhu“. Jiří Trnka řekl jednou něco v tomto smyslu: Tvorba pro děti musí být stejná jako pro dospělé, jenom musí lepší.

Jako člen ČFTA vidím všechny u nás natočené filmy, a tak mohu konstatovat, že považuji za nesmírně zdařilé některé dokumenty, tedy hodny podpory ze strany Fondu. Navíc často, podle mého názoru, reflektují naši současnost více než snímky hrané.

Myslím, že přesvědčovat se navzájem o smysluplnosti a půvabu animované tvorby, není potřeba. Právě její tvůrci jsou ovšem ve velmi složité situaci, když se snaží nejen o sebevyjádření, ale také o pokračování a navazování, na naši tak úspěšnou tradici v této oblasti.

Mám rád, když někdo dovede vyprávět s humorem a oceňuji vtipnost scénáristů. Tou vtipností nemyslím ovšem srandičky, ale spíše překvapivost (nikoli schválnost) a vynalézavost při vytváření situací i jejich naplnění. Zvláště, když vyznění díla přinese

divákovi očistnou katarzi. A spolu s nadějí také obohacení „v mysli i na duši“. Tím chci naznačit, ke kterým snímkům bych měl tendenci inklinovat.

Kdybych se stal členem této Rady, tak mohu slíbit, že se, jako dnes už celkem nezávislý člověk, u něhož příliš nehrozí střet zájmů, budu snažit s největší možnou erudicí vnímat co chce tvůrce sdělit a jakou formou! Každý je jiný, originál. Domnívám se proto, že úvahy o směřování naší kinematografie (audiovize) jsou v podstatě závislé hlavně na tom, s jakými látkami naše talenty přijdou. A jakou budou mít společenskou závažnost, resp. společenský dopad.

Ještě jedna drobnost. Bořivoj Zeman mi kdysi řekl: „Víš, ať budeš točit cokoli, třeba jenom školní cvičení, tak koukej na to, aby tam byla nějaká babka nebo kytička.“ Tím myslel, aby tam bylo něco lidského. Banální? Myslím, že není marné si to občas připomenout.

Velmi vnímám zodpovědnost, kterou členství v této Radě obnáší. A respekt k penězům, o nichž se rozhoduje. I když jsem pracoval na projektech přesahujících sto miliónů, tady je to jiné. To subtilní rozhodování se dotýká mých kolegů. Snad nepřeháním, že někdy až osudově.

Ať už budu zvolen nebo nikoli, přeju „Fondu naší audiovize“, aby mohl rozhodovat o co největším balíku peněz. Filmař prostě není básník, či malíř, kterým k tvorbě stačí tak málo – tedy kromě talentu a píle.

Hezké dny přeje –

V Praze 11.11.2021